

тето, щеше да си мисли, че това можеше да бъде детето на Сия. А когато виждаше съпруга на сестра си, всеки път изпитваше гняв, омраза и безсилие. Истината е, че никога не бе го харесвала.

А не трябваше да изпитва такива чувства. Исус не учеше учениците си да мразят, а да обичат. Дори неприятелите си. Мина знаеше това много добре, но ѝ беше трудно да преодолее чувствата си. „Ами ако Исус се беше поддад на чувствата си? – като че ли някакъв глас се намесваше в мислите ѝ. – Цялото човечество щеше да погине поради греховете ви, но Исус пое цялата вина на Себе Си и прости на всички, затова сега ти живееш и всички останали“ – гласът продължаваше да я поучава.

С тези мисли Мина заспа. Сънят ѝ беше неспокоен – събитията от деня се преплитаха в съня ѝ и я объркваша още повече. Успокои се призори, кошмарите я оставиха на мира и тя заспа.

Рами се беше подпрял на една страна и наблюдаваше Мина. В последно време тя имаше уморен вид. Той я разбираше. Тя беше много чувствителна. Загубата на сестра ѝ, недоимъка, липсата на работа – Мина преживяваше всичко много тежко. Освен това тя никога не намираще общ език с родителите си. Те имаха друга гледна точка за живота и за света около себе си. Мина беше пълна отличничка и не можа да се примири с последвалата я съдба. Беше израснала с книгите, учебниците и училището. Беше си изградила свой собствен свят, докато завърши гимназия. След това тя започна да се сблъсква с реалния живот и претърпяваше разочарование след разочарование. Добре, че имаше силен характер. Това не я отказваше от живота, напротив, амбицията я подтикваше да се бори с него. Всяко разочарование за нея беше урок. Веднъж, в момент на слабост, тя му каза: „Защо съм се родила такава, всред такива хора?! Чувствам се не на мястото си – нито циганка сред циганите, нито българка сред българите, понеже образованието и знанията за широка част от ромското население означаваха, че си се побългарил. Нито българите те приемат нормално, нито ромите като част от тях.“

Мина се размърда, беше усетила, че някой я гледа, докато спи. Още преди да успее да отвори очите си, тя получи една топла целувка по бузата. След това Рами я прегърна и прошепна в ухото ѝ: „Бъди благословена!“ Той я благославеше всяка сутрин от известно време насам. Тя усети, че през нея премина тръпка на възнеение, чувство на задоволство. Тя наистина беше благословена, но той още не знаеше.